

Arrest

nr. 205 373 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAES loco advocaat J. VAN LAER en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 6 mei 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 113 111 van 30 oktober 2013 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 5 februari 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van ascendent van een Belg.

Op 30 juli 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 136 979 van 23 januari 2015 vernietigde de Raad deze beslissing van 30 juli 2014.

Op 10 juli 2015 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 25 november 2015 vernietigde de Raad deze beslissing van 10 juli 2015.

Op 24 mei 2016 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 177 934 van 18 november 2016 vernietigde de Raad de beslissing van 24 mei 2016.

Op 30 maart 2017 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2014 werd ingediend door:

Naam: K. O.

Voorna(a)m(en): C.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: [...]1985

Geboorteplaats: K.

Rr: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene diende op 5 februari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van ascendent van een Belg. Er werden reeds eerder beslissingen betreffende deze aanvraag genomen, echter deze werden keer op keer vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vandaar dat heden, rekening houdend met de achtereenvolgende arresten, een nieuwe beslissing moet worden genomen.

Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld:

Op 31.07.2013 tot een werkstraf van 60 uren en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, op 03.10.2014 tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens weerspanningheid door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Betrokkene werd ook herhaaldelijk door de Politierechtbank veroordeeld, namelijk:

Op 03.10.2012 (bij verstek) met een rijverbod tot gevolg, op 26.11.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 07.12.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 04.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete, op 05.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod, op 05.09.2013 tot een geldboete, een gevangenisstraf van 3 maanden

met geldboete en een rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 10.10.2013 door de Politie rechtbank van Antwerpen (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 25.08.2014 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete (gedeeltelijk met uitstel) en een rijverbod van 1 jaar door de Politie rechtbank van Antwerpen, op 02.09.2014 tot een gevangenisstraf van 6 maanden, een geldboete en rijverbod van 12 maanden door de Ned. Politie rechtbank Brussel op 08.05.2015 (bij verstek) tot een gevangenisstraf van 10 maanden, een geldboete en een rijverbod van 1 jaar door de politierechtbank van Antwerpen. Op 25.02.2016 werd betrokkene door de politierechtbank van Mechelen (met verzet op 21/01/2016) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaren voor 12 Dag(en) en een rijverbod van 6 maanden met uitstel 3 jaren voor 3 maand(en).

Bijkomend blijkt uit de opsluitingsfiche d.d. 24.02.2016 dat betrokkene op 21.10.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – tegenover een bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene heeft verzet aangetekend, dat ontvankelijk werd verklaard. Er is geen informatie in het dossier beschikbaar betreffende dit verzet en de uitkomst ervan. Desondanks illustreert dit laatste feit wel dat het gedrag van betrokkene nog niet ten goede is veranderd en toont het ook zijn neiging tot recidive.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de strafrechtelijke feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit het feit dat betrokkene herhaaldelijk voor dezelfde feiten veroordeeld werd, dient geconcludeerd te worden

dat hij blijkbaar geen lering trekt uit deze veroordelingen waardoor besloten kan worden dat betrokkene bijgevolg een neiging vertoont om dit gedrag ook in de toekomst voort te zetten.

Gelet op het bovenstaande kunnen we stellen dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Wat het gezins- en familieleven van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat betrokkene de vader is van twee Belgische minderjarige dochters geboren op 29/11/2008 en 12/07/2012 en van een zoon van Congolese nationaliteit, geboren op 16/01/2015, die verblijfsrecht heeft in België. Met geen van de moeders van de kinderen blijkt hij nog een relatie te hebben, hij is immers niet samenwonend met 1 van hen beiden. Het verblijfsrecht van mijnheer werd eerder beëindigd omwille van het beëindigen van de relatie met de moeder van de dochters, mijnheer blijkt wel ooit samenwonend te zijn geweest met de moeder van zijn zoon, echter niet meer sinds het kind is geboren. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk contact heeft met de kinderen, deel uitmaakt van hun leven, zijn rol als vader

daadwerkelijk opneemt, blijkt echter nergens uit het dossier. Alhoewel onze weigeringsbeslissingen keer op keer werden betwist, werd hierover nooit enig bewijsstuk voorgelegd.

De geboorte van betrokkene zijn kinderen in 2008, 2012 en 2015 heeft betrokkene in elk geval niet op het rechte pad gebracht. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België meerdere malen niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken waarvoor hij door de politierechtbank werd veroordeeld steeds over dezelfde feiten gaan:

betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. Het is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek werd veroordeeld dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich moet in orde stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg.

Daarbovenop blijkt uit de opsluitingsfiche dat betrokkene werd veroordeeld voor slagen en verwondingen bij een familielid.

Vonnis waartegen betrokkene verzet aantekende.

De reeks opgesomde veroordelingen van de politierechtbanken getuigen wel degelijk van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie met de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22/04/2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enig medisch probleem zou hebben waardoor het bevel niet aangewezen is.

Wat het belang van betrokkene zijn kinderen betreft, dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de beslissing geenszins inhoudt dat zijn kinderen (noch zijn Belgische kinderen noch het kind met de Congolese nationaliteit) het Belgische grondgebied moeten verlaten. Bovendien is betrokkene, blijkens de stukken van het administratief dossier, geenszins de voornaamste zorgdrager van de kinderen die bij hun respectievelijke moeder inwonen en aldus voor hun dagelijkse zorg afhankelijk zijn van hun moeder (zowel de Belgische moeder als de Congolese moeder) wiens verblijf evenmin in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt aldus uit het administratief dossier dat de kinderen in veel grotere mate afhankelijk zijn van de moeders dan van betrokkene waarmee de kinderen niet samenwonen. Meer zelfs, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn rol als vader daadwerkelijk opneemt.

Voorts dient er gewezen te worden op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Betrokkene toont geenszins aan dat hij geen betekenisvolle vaderschapsrol op deze manier kan opbouwen met zijn kinderen.

Bovendien leidt deze beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Deze beslissing verhindert ook niet dat betrokkene kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders.

Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn ex-partners en zijn kinderen en de banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr.

71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Wat het gezinsleven van betrokkene betreft met zijn Belgische vader dient vastgesteld te worden dat betrokkene geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de relatie die hij heeft als meerderjarige persoon met zijn vader dermate is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid waardoor in casu kan gesproken worden van een beschermenswaardig familieleven met voormelde persoon. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn belangen door de beslissing zouden worden geschaad, omdat geen band van afhankelijkheid werd aangetoond die door de beslissing in het gedrang dreigt te komen.

De voornoemde communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn vader en andere familieleden te onderhouden.

Met betrekking tot het feit dat er in het vonnis van de politierechtbank dd. 25/02/2016 door de politierechter wordt gesteld dat er aanleiding toe bestaat te geloven dat betrokkene zich zal beteren dient opgemerkt te worden dat deze stelling uit zijn context is getrokken. Immers de politierechter stelde in hetzelfde vonnis in de twee alinea's voorafgaand aan deze stelling dat betrokkene blijk geeft van een totaal gebrek aan eerbied voor het openbaar gezag en dat zijn daden getuigen van gebrek aan verantwoordelijkheidszin en solidariteit.

Het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de zienswijze van de politierechter.

Immers, indien betrokkene zich in zijn land van herkomst effectief gedurende enige tijd correct gedraagt, sluit deze beslissing niet uit dat hij een visum bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst kan aanvragen met het oog op gezinshereniging in België en dat hij alsnog een verblijfsrecht kan bekomen op basis van artikel 40ter in de hoedanigheid van ascendent van zijn twee Belgische kinderen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het zesde onderdeel van zijn eerste middel de schending aan van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht dit onderdeel toe al volgt:

“Zesde onderdeel

Art. 43 §2 Vw. is duidelijk (eigen onderlijning):

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder dient derhalve rekening te houden met:

- *De duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk*
- *Zijn leeftijd*
- *Gezondheidstoestand*
- *Gezins- en economische situatie*
- *Sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

Verweerder laat na om afdoende rekening te houden met bovenstaande elementen. Verweerder vermeldt wel in beperkte mate de gezinstoestand, de gezondheidstoestand en de integratie in het Rijk van verzoeker.

Zij laat echter volledig na rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf, zijn leeftijd, zijn economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het is niet aan verweerder om enkele elementen uit art. 43 Vw. te kiezen en op basis van deze geselecteerde elementen te motiveren. Art. 43, §2 Vw. is immers duidelijk: de minister of zijn gemachtigde houdt rekening met deze elementen.

Verzoeker wenst daarnaast te verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt bepaald dat bij dergelijke situaties in concreto een afweging gemaakt dient te worden tussen de inmenging in de Europese rechten enerzijds en de openbare orde anderzijds.

In het bijzonder verwijst verzoeker tevens naar het arrest Nunez v. Noorwegen (EHRM 28 juni 2011, Nunez v. Noorwegen, § 68), waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Verzoeker verwijst verder naar het arrest Boulif v. Zwitserland, waarbij het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging (EHRM 2 augustus 2001, Boulif v. Zwitserland, §§ 47 - 56; EHRM 17 april 2014, Paposhvili v. België, §§ 141-143). Dit zijn de volgende criteria:

- *Aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken*
- *Tijdsduur van het verblijf in het gastland*
- *Tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij*

Sindsdien

- *Nationaliteit van de betrokkenen*
- *Gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel De vraag of de echtgenote kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie*
- *De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd*
- *De ernst van de moeilijkheden die de echtgenote riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen*
- *Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen*
- *De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd*

Er dient derhalve wel degelijk rekening te worden gehouden met het geheel aan factoren.

Verzoeker verblijft al zestien jaar, sinds 2001, in België. Hij heeft zijn sociale leven hier opgebouwd en al zijn sociale, culturele en familiale banden bevinden zich in België. Zijn vader verblijft ook in België (zie stuk 8). Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Congo. Hij zou ernstige moeilijkheden ondervinden indien hij zou moeten terugkeren naar Congo wegens het gebrek aan personen die hij er kent. Hij heeft er immers geen netwerk meer.

Zijn economische participatie wordt geenszins in beschouwing genomen. Verzoeker werkte nochtans al geruime tijd voor de firma ATC (zie stuk 7). Hoewel hij werkt met interimcontracten, is hij op quasi

permanente basis tewerkgesteld. Op dit moment worden zijn contracten niet verlengd, bij gebrek aan geldige verblijfsdocumenten.

Verweerder belicht zeer beperkt de integratie van verzoeker. Dit lijkt echter te worden besproken om nogmaals de strafrechtelijke veroordelingen te benadrukken. Dit lijkt geenszins de bedoeling te zijn van de wetgever.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in arrest nr. 161 549 van 8 februari 2016 hierover het volgende (eigen onderlijning):

"De Raad stelt vast dat de gemachtigde evenwel ook de integratie belicht van verzoeker, doch op dat vlak het enkel heeft over het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat ook vele andere elementen op vlak van integratie gekend waren door de gemachtigde, zoals daar zijn de arbeidsovereenkomst, de loonfiches, inschrijving bij de VDAB en Actiris, etc. , doch deze werden niet in de beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker betrokken. Ook al erkent de Raad dat de evenredigheidstoets die de gemachtigde heeft gemaakt in het licht van het gezinsleven, nu verzoeker reeds verscheidene jaren wettelijk samenwoont, reeds een zeer belangrijk deel van de evenredigheidstoets uitmaakt, gezien dit betrekking heeft op een hogere rechtsnorm, kan desalniettemin bezwaarlijk gesteld worden dat de gemachtigde bij de evenredigheidstoets oog heeft gehad voor alle relevante elementen in het onderzoek naar het persoonlijk gedrag, die nochtans aan hem gekend waren nu tal van deze relevante stukken zich bevinden in het administratief dossier."

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Zoals verzoeker terecht opmerkt blijkt uit de woorden "houdt rekening met" dat het de gemachtigde niet toekomt om te kiezen uit de vermelde elementen in artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet met welke hij wenst rekening te houden. Hij moet met al die elementen rekening houden alvorens het verblijf te weigeren, zijnde de duur van het verblijf op het Belgisch grondgebied, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische integratie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met het land van oorsprong, in casu Congo. Met verzoeker stelt de Raad vast dat de gemachtigde weliswaar uitgebreid doch enkel rekening heeft gehouden met de gezinssituatie, de integratie en de gezondheidstoestand. Er blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de duur van het verblijf, zijn leeftijd, zijn economische situatie en de bindingen met het land van oorsprong.

Verzoeker houdt voor reeds zestien jaar, sinds 2001 in België te verblijven, zodat hij zijn sociale en culturele banden hier heeft opgebouwd. Hij voert aan geen netwerk meer in Congo te hebben nu zijn vader ook in België verblijft. Verder wijst hij op zijn economische participatie, waarbij hij meent op "quasi permanente basis" tewerkgesteld geweest te zijn. In de nota van verweerder wordt niet betwist dat verzoeker al 16 jaar op Belgische grondgebied zou zijn. Ook al kan de Raad uit het administratief dossier niet afleiden dat verzoeker al werkelijk 16 jaar op Belgische grondgebied zou zijn, blijkt wel dat verzoeker op 30 juni 2008 zijn dochter K.O.C. heeft erkend. Daarnaast blijkt ook dat het administratief dossier uittreksels uit de Dolsis-databank bevat met betrekking tot tewerkstelling van verzoeker. De Raad moet dus vaststellen dat verzoeker wel belang heeft bij dit door hem opgeworpen middelonderdeel aangezien een lang verblijf in België en de tewerkstelling geen loze beweringen zijn. Ook met zijn leeftijd en de bindingen met het land van herkomst had de gemachtigde rekening kunnen houden mits het hem bekend is hoe oud verzoeker is en dat verzoeker minstens sedert 2008 in België verblijft.

Het betoog van verweerder in de nota, met name dat zou voldaan zijn aan de vereiste van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de gemachtigde als volgt heeft gemotiveerd: *"gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde"* overtuigt in geen geval. De "overwegingen" die deze zinsnede voorafgaan zeggen niets over de duur van zijn verblijf, noch over zijn leeftijd, noch over zijn economische situatie, noch over de bindingen met het land van herkomst. Noch kan een a posteriori motivering over het voorgehouden verblijf van 16 jaar in het Rijk tegemoetkomen aan het feit dat noch

uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde hier rekening mee heeft gehouden alvorens het verblijf aan verzoeker te weigeren.

Een schending van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt.

Het zesde onderdeel van het eerste middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES